

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/129/2024
Identifikačné číslo spisu:	1113214933
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1113214933.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K. X. O. S. J., narodenej XX. I. XXXX, D., E. XX/A, zastúpenej advokátom Mgr. Pavlom Michalcom, Bratislava, Radvanská 21, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-19C/87/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2024 sp. zn. 5Co/99/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2024 sp. zn. 5Co/99/2023 v časti, v ktorej rozhodol o nároku na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania zrušuje a vec vracia v tomto rozsahu odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2024 sp. zn. 5Co/99/2023 vo zvyšnej časti odmieta.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV, pôvodne Okresný súd Bratislava I, (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 12. novembra 2019 č. k. 19C/87/2013 - 324, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 13,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 13,94 eura od 11. februára 2013 do zaplatenia titulom náhrady škody a sumu 800 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním zistil, že Fakultná nemocnica s poliklinikou Bratislava podala 11. apríla 2008 na prvoinštančný súd oznámenie o nedobrovoľnom vstupe žalobkyne na Psychiatrickú kliniku FNsP, ktorá tam bola privezená pracovníkmi RZP. Uznesením zo 14. apríla 2008 súd začal konanie o vyslovenie prípustnosti prevzatia do ústavu zdravotníckej starostlivosti umiestnenej žalobkyne. Zo zápisnice o výsluchu vykonanom vo FNsP zo 14. apríla 2008 vyplývalo, že K. K. F. neodporúčal výsluch umiestnenej z dôvodu jej diagnózy: akútna psychóza s príznakmi schizofrénie. Súd prvej inštancie uznesením sp. zn. 1Pu/86/2008- 6 zo 14. apríla 2008 rozhodol, že prevzatie umiestnenej má zákonné dôvody. Predmetné uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/208/08 - 31 z 19. novembra 2008 a nadobudlo

právoplatnosť 20. decembra 2008. Súd prvej inštancie uznesením z 12. mája 2008 sp. zn. 1Pu/86/2008 - 16 konanie zastavil z dôvodu, že mu ústav oznámil, že umiestnená bola z ústavu 30. apríla 2008 prepustená. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Cdo/17/2009 - 51 boli uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19. novembra 2008 sp. zn. 11CoP 208/2008, uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo 14. apríla 2008, č. k. 1Pu/86/2008 - 6 a aj uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 12. mája 2008, č. k. 1Pu/86/2008 - 16 zrušené a vec bola vrátená Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie. Dovolací súd vyslovil v rozhodnutí právny názor, že ustanovenie § 191b ods. 3 O. s. p. neumožňuje upustiť od výsluchu umiestneného pre vyjadrenie ošetrojúceho lekára, ktorý by takýto postup nedoporučoval. V tomto dovolací súd videl vadu prvostupňového ako aj odvolacieho súdu, ktorá ho opodstatnila prijať záver o odňatí možnosti dovolateľke konať pred súdom. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 1Pu/86/2008 - 178 z 8. júla 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. augusta 2011 vyslovil, že prevzatie žalobkyne do ústavu Univerzitná nemocnica s poliklinikou Bratislava nemalo zákonné dôvody a konanie zastavil. Žalobkyňa podala na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré jej listom zo 6. februára 2013 oznámilo, že jej žiadosť bola predbežne prerokovaná podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom jej nebolo vyhovené. Súd prvej inštancie preskúmal splnenie podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup, existenciu škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu skutočnej škody vo výške 54,60 eura titulom vzniknutých nákladov spojených s návštevami u klinického psychológa, pričom súd prvej inštancie z predložených dokladov zistil, že žalobkyňa uhradila psychológovi sumu 7x 600,- Sk (139,41 eur) a zdravotná poisťovňa žalobkyni poskytla príspevok v sume 125,47 eur. Rozdiel týchto súm potom predstavuje sumu 13,94 eura a teda mal za to, že žalobkyni preukázateľne vznikla škoda v sume 13,94 eura. Z predmetnej sumy priznal žalobkyni aj úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 11. februára 2013 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti (t. j. 54,60 - 13,94 = 40,66 eura) žalovanú sumu a aj úrok z omeškania (nad 8,75 % ročne) žalobu zamietol v časti úroku z omeškania z dôvodu, že si žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania v rozpore so zákonom. Nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 234,41 eura si žalobkyňa uplatnila v dôsledku zmenšenia jej príjmu za čas jej hospitalizácie od 11. apríla 2008 do 30. apríla 2008 a pri určení výšky ušlého zisku vychádzala z rozdielu jej čistého príjmu za rok 2008, t. j. zo sumy 479,02 eura a čistého príjmu za mesiac, v ktorom bola hospitalizovaná, t. j. zo sumy 244,61 eura. Žalovaná nespochybnila uvedený nárok na náhradu škody v podobe ušlého zisku za čas hospitalizácie žalobkyne, namietala však výpočet výšky škody a to s poukazom na § 134 Zákonníka práce. Keďže v predmetnej časti došlo ku kvalifikovanému spochybneniu výšky uplatneného nároku žalovanou a žalobkyňa napriek tomu výšku ušlého zisku neprepočítala a neupravila, súdu prvej inštancie zostala nepreukázaná výška tohto nároku, preto žalobkyni sumu vo výške 234,41 eura nepriznal. Čo sa týka nároku na náhradu ušlého zisku vo výške 166,60 eura, ktorý si žalobkyňa uplatnila z dôvodu straty na zárobku v čase práceneschopnosti v mesiaci máj a jún 2008, súd prvej inštancie ho žalobkyni nepriznal a to z rovnakých dôvodov, ako jej nepriznal ani ušlý zisk titulom zmenšenia príjmu za čas jej hospitalizácie. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu ušlého zisku vo výške 661,22 eura a 182,30 eura z dôvodu straty na zárobku pre zníženie pracovného pomeru za obdobie september 2008 až júl 2009 a z dôvodu nezamestnanosti v mesiaci august 2009, avšak súd prvej inštancie tieto nároky nepovažoval za preukázané a to pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonnou detenciou a vznikom škody. Nakoniec si titulom ušlého zisku žalobkyňa uplatnila aj stratu na príspevku do druhého piliera v sume 88,61 eura za mesiace máj 2008, jún 2008, júl 2008, september 2008, október 2008, apríl 2009 a máj 2009 tvrdiac, že v uvedených mesiacoch neprispela na svoj starobný dôchodok takou čiastkou ako v štandardných mesiacoch. Žalovaná uvedený nárok spochybnila, sumu 88,61 eura považovala za veľmi hypotetickú a stanovenie referenčného príspevku do druhého piliera na 55,29 eura za nesprávny. Súd prvej inštancie vzhľadom na vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nezákonnou detenciou len v prípade straty na príspevku do druhého piliera za mesiac apríl 2008 (35,44 eura), máj 2008 (23,06 eura) a jún 2008 (11,85 eura), kedy bola žalobkyňa v ústave zdravotníckej starostlivosti a následne práceneschopná. Vo zvyšnej časti nemal za preukázanú existenciu príčinnej súvislosti. Pokiaľ išlo o nárok na náhradu škody vo výške 1 210,89 eura titulom náhrady trov právneho zastúpenia v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 1Pu/86/2008, vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nepreukázala vznik majetkovej ujmy, t. j. že došlo k reálnemu úbytku v jej

majetkovej sfére úhradou uvedenej sumy, súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol a uviedol, že samotné vyčíslenie trov právneho zastúpenia nepreukazuje, že škoda skutočne vznikla. V prípade uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20 000 eur, ktorý si žalobkyňa uplatnila titulom nezákonnej detencie, negatívneho dopadu na jej rodinné a pracovné prostredie a zdĺhavého súdneho konania s opätovnou viktimizáciou, súd prvej inštancie dospel k záveru, že predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu sú splnené len v prípade nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej detencie a výšku nemajetkovej ujmy súd určil v sume 800 eur vzhľadom na negatívny dopad nezákonnej detencie na žalobkyňu, na zásah do jej ľudskej intimity a dôstojnosti. Vznik a existenciu nemajetkovej ujmy mal za preukázané predovšetkým čestnými prehláseniami žalobkyne, jej rodinných príbuzných, čestným prehlásením K. U. J. A. a C. K. K.. Vzhľadom na dĺžku trvania nezákonnej detencie, ktorá mala negatívny dopad na osobnosť žalobkyne, na česť, rodinný a spoločenský život, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyni vznikla ujma trvajúca po celú dobu jej držania v ústave zdravotníckej starostlivosti, pričom toto nezákonné obmedzenie osobnej slobody bolo o to intenzívnejšie, keď sa preukázalo, že jej prevzatie do ústavu bez jej súhlasu nemalo zákonné dôvody. Mal za preukázané, že nezákonná detencia spôsobila žalobkyni výraznú ujmu na jej základných právach a slobodách, preto sa mu nejavilo postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za čas detencie. Pri stanovení výšky náhrady za jeden deň držania v ústave zdravotníckej starostlivosti vychádzal zo sumy 40 eur/deň, ktorú ustálil v porovnaní s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody v štátoch Európskej únie (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo/2357/2010) a za obdobie držania žalobkyne v ústave zdravotníckej starostlivosti bez jej súhlasu v trvaní 20 dní priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 800 eur, ktorú považoval za primeranú. Pokiaľ žalobkyňa uplatnila úrok z omeškania aj z požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, konštatoval, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, pretože až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/185/2011), preto z priznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyni nepriznal úroky z omeškania. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobkyňa uplatnila aj titulom zdĺhavého súdneho konania s opätovnou viktimizáciou, súd prvej inštancie žalobu nepovažoval za dôvodnú, pretože predmetnom sporu bola náhrada škody a nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej detencie a nie nesprávny úradný postup súdu. Zároveň poznamenal, že si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 eur, pričom nešpecifikovala, akú časť si uplatňuje titulom nezákonnej detencie a akú časť titulom zdĺhavého súdneho konania s opätovnou viktimizáciou. Žalobkyňa si samostatne uplatnila aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16 885 eur titulom nesprávneho úradného postupu žalovanej, ktorý videla v procese predbežného prerokovania jej nároku na náhradu škody Ministerstvom spravodlivosti SR, keď tvrdila, že predbežné prerokovanie prebehlo úzko formálne, ministerstvo nereagovalo na opakované výzvy jej právneho zástupcu na osobné rokovanie, či vysvetlenie prípadných nejasností. Namietala, že ministerstvo v odpovedi zo 6. februára 2013 nekonkretizovalo dôvody, pre ktoré neuspokojilo jej nárok. Predmetný nárok súd nepovažoval za dôvodný a ani za preukázaný, keď žalobkyňa namietala postup ministerstva, ktorý je však určený priamo v zákone č. 514/2003 Z. z. a z ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že nárok na náhradu škody je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Následne podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Keďže žalobkyňa ňou tvrdený nesprávny úradný postup ministerstva nepreukázala a podľa názoru súdu Ministerstvo spravodlivosti SR postupovalo pri predbežnom prejednaní nároku žalobkyne v súlade so zákonom, súd žalobe v tejto časti nevyhovel. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 396 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový zákonník (ďalej aj ako „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolania žalobkyne a žalovanej rozsudkom z 23. novembra 2021 sp. zn. 5Co/100/2020 v napadnutej zamietajúcej časti žalobu zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 400 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v lehote troch dní

od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. K odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie v časti náhrady skutočnej škody za sedenia u psychológa z predložených príjmových pokladničných dokladov zistil, že žalobkyňa uhradila psychológovi sumu 7x 600,- Sk (139,41 eura) a zdravotná poisťovňa žalobkyňi poskytla príspevok v sume 125,47 eura, rozdiel týchto súm potom predstavuje len sumu 13,94 eura a nie sumu 54,60 eura konštatoval, že prílohou žaloby boli i kópie príjmových pokladničných dokladov PhDr. T. H. z 24. júna 2008, 7. júla 2008, 14. júla 2008, 29. júla 2008, 12. augusta 2008, 2. septembra 2008 a 8. septembra 2008, každý potvrdzujúci prijatie 600,- Sk od žalobkyne a záver súdu prvej inštancie tak bol správny. K námietke týkajúcej sa súdom prvej inštancie konštatovaného nepreukázania výšky nároku - ušlého zisku odvolací súd uviedol, že v sporovom konaní, pre ktoré platí zásada dispozičná a prejednacía, je zásadne vecou strán konania tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení, pretože v sporovom konaní stoja strany proti sebe a majú opačný záujem na výsledku konania, povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú zo sporových strán v úplne inom smere a dokazovanie nemá slúžiť strane sporu na to, aby prostredníctvom neho zistila, či (náhodou) existujú skutočnosti v jej prospech. Za nesprávny považoval názor odvolateľky, že nie je v konaní nutné preukazovať, že strana právne zastúpená reálne uhradila trovy právneho zastúpenia, postačuje samotné vzniknutie záväzku uhradiť právnemu zástupcovi trovy právneho zastúpenia, pričom je na zmluvnej voľnosti medzi stranami, ako si určia spôsob splatenia pohľadávky, keď predmetom sporu je náhrada škody, teda majetkovej ujmy, ktorej vznik (ako aj výšku) bola žalobkyňa povinná preukázať. Súhlasil so súdom prvej inštancie, že ak žalobkyňa nepreukázala, že došlo k reálnemu úbytku v jej majetkovej sfére úhradou uvedenej sumy, viedlo to k zamietnutiu žaloby v tejto časti. Odvolací súd sa stotožnil aj s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý konštatoval splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu len v prípade nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej detencie. Nesúhlasil však so súdom prvej inštancie stanovenou výškou náhrady nemajetkovej ujmy, keď súd prvej inštancie nevzal do úvahy špecifické podmienky, za ktorých bola žalobkyňa držaná v ústave zdravotníckej starostlivosti, ktoré museli zasiahnuť do dôstojnosti, práva na súkromie a ľudskej intimity žalobkyne, pričom obdobné podmienky sa pri trestne stíhaných osobách, analógiu s podmienkami ktorých súd prvej inštancie použil pri stanovení náhrady, nevyskytujú. Rovnako je odvolací súd toho názoru, že žalobkyňa oprávnenne namietala, že nebyť nezákonnej detencie, nebola by týmto podmienkam nikdy vystavená a štát musí niesť zodpovednosť za udalosti, ktoré sa stali v dôsledku jeho konania - nezákonnej detencie. Pri rozhodovaní o primeranej výške náhrady odvolací súd zohľadňoval súčasne aj výšku nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody v iných štátoch Európskej únie (s odkazom na rozsudok Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo/2357/2010 a v ňom označených a citovaných podstatných právnych záverov rozhodnutí ESLP), vychádzal pritom zo sumy 60 eur za jeden deň nezákonnej detencie (t. j. sumy na hornej hranici priznávaného rozpätia pohybujúceho sa vo výške 20 až 60 eur). Uviedol, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobkyňa nesprávny úradný postup súdu, t. j. prieťahy, zdĺhavé súdne konanie nepreukázala, dokonca ani netvrdila a súd z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1Pu/86/2008 ani nezistil, že by sa žalobkyňa bola sťažovala na dĺžku súdneho konania, zbytočné prieťahy v konaní, či prípadnú nečinnosť súdu. Odvolací súd bol názoru, že žalobkyňa v tomto smere neunesla dôkazné bremeno, keď v priebehu konania nepreukázala, že jej ujma vznikla a že vznikla práve v dôsledku zdĺhavého súdneho konania. Rovnako tak žalobkyňa nepreukázala ňou tvrdený nesprávny úradný postup ministerstva pri predbežnom prejednaní nároku žalobkyne, teda postup, ktorý by nebol v súlade so zákonom.

3. Na dovolanie žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací uznesením z 27. júna 2023 sp. zn. 4Cdo/92/2022 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 23. novembra 2021 sp. zn. 5Co/100/2020 v časti náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonnú detenciu, ktorou bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie, dovolanie žalobkyne proti výroku, ktorým krajský súd zamietol žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup zamietol a dovolanie žalobkyne proti výroku, ktorým krajský súd zamietol žalobu v časti náhrady škody titulom náhrady trov právneho zastúpenia odmietol. V časti, v ktorej bolo rozhodnutie zrušené konštatoval dovolací súd jeho nepreskúmateľnosť.

4. Krajský súd v Bratislave rozsudkom (v poradí druhým) z 20. februára 2024 sp. zn. 5Co/99/2023 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonnú detenciu sumu vo výške 6 800 eur, vo zvyšku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania z priznanej sumy. V odôvodnení konštatoval, že nezákonnosť detencie žalobkyne bola výsledkom uznesenia Okresného súdu Bratislava I z 8. júla 2011, č. k. 1Pu/86/2008 - 178, ktorým súd vyslovil, že prevzatie žalobkyne do ústavu Univerzitná nemocnica s poliklinikou Bratislava 11. apríla 2008 nemalo zákonné dôvody, nie uznesenia najvyššieho súdu z 25. februára 2009, pretože po ňom ešte pokračovalo konanie o zákonnosti detencie, a preto nemôže byť pre začiatok plynutia premĺčacej doby podstatné doručenie uznesenia najvyššieho súdu z 25. februára 2009, ale právoplatnosť uznesenia Okresného súdu Bratislava I z 8. júla 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. augusta 2011 a keďže nárok žalobkyňa uplatnila u žalovanej 10. augusta 2012, teda do troch rokov od právoplatnosti uznesenia prvoinštančného súdu z 8. júla 2011, právo žalobkyne premĺčané nie je. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý konštatoval splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu len v prípade nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej detencie, ale nesúhlasil so súdom prvej inštancie stanovenou výškou náhrady nemajetkovej ujmy, keď súd prvej inštancie nevzal do úvahy špecifické podmienky, za ktorých bola žalobkyňa držaná v ústave zdravotníckej starostlivosti (agresívne a arogantné správanie personálu, zatvorenie do klieťkovej postele, opakované predvádzanie na cvičenie študentov medicíny, obavy z pohlavnej choroby, strach z navrhovanej elektrolyčby, nekontrolované vstupy obnažených mužských pacientov na izbu žalobkyne a na ženské toalety), ktoré museli zasiahnuť do dôstojnosti, práva na súkromie a ľudskej intimity žalobkyne, pričom obdobné podmienky sa pri trestne stíhaných osobách, analógiu s podmienkami ktorých súd prvej inštancie použil pri stanovení náhrady, nevyskytujú. Rovnako bol odvolací súd toho názoru, že žalobkyňa oprávnené namietala, že nebyť nezákonnej detencie, nebola by týmto podmienkam nikdy vystavená a štát musí niesť zodpovednosť za udalosti, ktoré sa stali v dôsledku jeho konania - nezákonnej detencie. Konštatoval, že ak je deklarovaná ujma, v danom prípade spočívajúca v panickej úzkosti z ľudí, lekárov a strach z ďalšieho nedôvodného obmedzenia slobody, strata vybratého zamestnania, ovplyvnenie rodinného života a zdravia, štát (ani súd) nemôže bagatelizovať závažnosť ujmy nepriznaním žiadnej alebo len symbolickej náhrady, nakoľko by nebolo v súlade so spravodlivou rovnováhou medzi štátom ako škodcom a jednotlivcom ako poškodeným takýto mimoriadny zásah do osobnostných práv človeka (právo na osobnú slobodu, právo na dôstojný súkromný a rodinný život, právo na sebaurčenie, právo rozhodnúť o spôsobe života a najmä nutnosť dodržať v každom prípade ľudskú dôstojnosť jednotlivca) nezohľadniť pri rozhodovaní o adekvátnej výške nemajetkovej ujmy. Odvolací súd vyslovil názor, že pri určovaní primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy za zásah orgánu štátu, ktorú by bolo možné považovať za rozumnú a spravodlivú, je potrebné vziať do úvahy nielen samotné limity odškodnenia, ale uvedomiť si, že tieto limity majú byť viazané na najextrémnejšie prípady zlyhania štátu s najzávažnejšími dôsledkami na poškodeného, pričom nezákonnú detenciu v trvaní 20 dní nemožno ani pri skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, vzťahujúcich sa k osobe žalobkyne a následkom vyvolaným detenciou v súkromnom živote žalobkyne, vyhodnotiť ako zásahy odôvodňujúce priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške fakticky rovnajúcej sa výške maximálneho prípustného odškodnenia obetí násilných trestných činov s následkom najťažších a najzávažnejších zásahov a priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 400 eur za každý deň nezákonnej detencie, celkom teda 8 000 eur, ktorú odvolací súd považoval za primeranú. O trovách celého konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že žalobkyňa bolo potrebné v tomto spore považovať za plne procesne úspešnú, ak mala úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku a tento nárok priznal žalobkyni v plnom rozsahu, avšak len z prisúdenej výšky plnenia.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý

proces) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V prvom rade považovala za nevyhnutné objasniť, že predmetom tohto sporu bolo poskytnutie (aj) náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni v súvislosti s jej prevzatím a držaním v zdravotníckom zariadení, nie v súvislosti s „detenciou“, pričom detenciou právny poriadok rozumie najprísnejšiu trestnoprávnú sankciu, najprísnejšie ochranné opatrenie, ktorého cieľom je ochrana spoločnosti. Žalobkyni ale takáto sankcia uložená nebola, legálnosť jej pobytu v zdravotníckom zariadení bola predmetom osobitného (civilného) konania v zmysle § 191a a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Na uvedené poukázala z dôvodu, že odvolací súd využíva pojem „nezákonná detencia“ pre označenie situácie, v ktorej sa žalobkyňa ocitla, čo však nezodpovedá realite a môže (subjektívne) nesprávne umocňovať predstavy o významnej až extrémnej intenzite zásahu do práv žalobkyne. Uviedla, že aj keď bude v ďalšom texte dovolania používať pojem „detencia“, má tým na mysli prevzatie a držanie žalobkyne v zdravotníckom zariadení a zdôraznila, že právnu otázku primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy v tomto prípade treba posudzovať aj v kontexte toho, že u žalobkyne o výkon detencie (v pravom význame slova) nešlo. Žalovaná netvrdila, že väzba a detencia sú totožné inštitúty, ale poukázala na to, že ich reštriktívny charakter vyvoláva značne homologické následky v živote poškodeného a teda následným odškodňovaním týchto zásahov by tak nemali byť vytvárané priepastné rozdiely medzi nemajetkovou ujmou spôsobenou poškodeným výkonom väzby a nemajetkovou ujmou spôsobenou poškodeným detenciou. Konštatovala, že suma priznaná žalobkyni za nezákonnú detenciu predstavujúca takmer sedemnásobok maximálnej náhrady za väzbu (60 €/deň), bez pochybností tento priepastný rozdiel vytvára, pričom pre takýto záver nemožno vzhliadnuť vo všeobecnosti (a ani v napadnutom rozhodnutí) žiaden racionálny argument. Namietala, že aj keď je výška náhrady nemajetkovej ujmy predmetom voľnej úvahy súdu, aj táto úvaha sa musí vždy opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská, pričom obmedzenia vo vzťahu k priznávanej výške náhrady nemajetkovej ujmy vyplývajú tak z hmotnoprávných predpisov, ktoré priamo určujú výšku náhrady za spôsobenú ujmu, ako aj z relevantných rozhodnutí ESLP, keď aj podľa rozhodovania ESLP by priznaná finančná náhrada nemala byť neprimeraná iným finančným kompenzáciám - napríklad výške náhrady za utrpenie a bolesť. V tejto súvislosti poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/171/2005, ktorý konštatoval, že „priznávanie premrštených súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu sa a dokonca by mohlo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach“. Bola názoru, že aj keď si odvolací súd dokázal určiť maximálnu možnú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú je možné v tomto prípade priznať, nepristúpil k relevantnej aplikácii limitačných rozhodnutí na daný prípad. Žalobkyni bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 400 €/deň a pri priznaní takto vysokých súm za jeden deň trvania nezákonného zásahu treba mať na zreteli aj tú skutočnosť, že v prípade žalobkyne išlo „len“ o 20 dňovú nezákonnú detenciu, čoho dôsledkom by mohol byť dojem o primeranosti náhrady vo výške 8 000 eur. Z koncepcnejšieho pohľadu na vec si však treba uvedomiť potenciálnu výšku náhrady v prípadoch dlhšieho trvania nezákonnej detencie, teda dosah tohto rozhodnutia i pre budúce prípady, keď detencia len o 14 dní dlhšia, by už v prípade žalobkyne vyžadovala poskytnutie náhrady presahujúcej maximálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., resp. v zmysle osobitných predpisov. K obmedzeniu osobnej slobody žalobkyne prišlo v roku 2008, v dôsledku čoho je tento zákonný limit vo výške 13 443,50 eura a pri detencii v rozsahu 60 dní (dva mesiace) by matematicky žalobkyni prináležala náhrada vo výške 24 000 eur, polročná detencia by už musela byť saturovaná sumou 72 800 eur, čo by celkom zjavne neprimerane a neodôvodnene nielen zvýhodňovalo poškodených nezákonnou detenciou v porovnaní s poškodenými väzbou, ale osobitne by to vytváralo neodôvodniteľnú a zjavne neprimeranú a nespravodlivú nerovnováhu v porovnaní s odškodňovaním obetí trestných činov. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 199/2020, rozhodnutie ESLP - Ľupa proti ČR z 26. mája 2011 a Tkáčik proti SR zo 14. októbra 2003. Za otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte vyriešená označila otázku či „Odôvodňujú špecifiká nezákonného prevzatia a držania v zdravotníckom zariadení tak výrazné prekročenie limitácie sumy náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je všeobecnými súdmi bežne priznávaná z titulu rozhodnutia o väzbe“. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uplatnila vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania. Výtýkala odvolaciemu súdu, že úplne opomenul skutočnosť, že žalobkyňa si žalobou uplatňovala aj majetkovú škodu a taktiež si žalobou uplatňovala aj nemajetkovú ujmu z titulu nesprávneho

úradného postupu Ministerstva spravodlivosti SR, pričom zároveň si žalobkyňa uplatňovala aj nemajetkovú ujmu. Pripomenula, že žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu majetkovej škody v celkovej výške 2 598,63 eura a bola jej priznaná suma 13,94 eura, tzn. neúspešnou bola v sume 2 584,69 eura; ďalej si uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v súhrnnej výške 50 000 eur, z čoho sumu 20 000 eur si uplatnila z titulu nezákonnej detencie a sumu 30 000 eur z titulu nesprávneho úradného postupu žalovanej, pričom v časti nesprávneho úradného postupu bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá (v tomto smere nemožno uvažovať ani o existencii „základu“ nároku) a v konečnom dôsledku bola žalobkyni priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 8 000 eur z požadovaných 20 000 eur. Mala za nepochybné, že odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania nemal komplexný prehľad o tom, aké nároky si žalobkyňa uplatnila a v akom rozsahu bola v konaní pred súdmi úspešná, čím neodôvodnene zvýhodnil žalobkyňu a porušil právo žalovanej na spravodlivý proces. Žalovaná takéto rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za arbitrárne a ústavne neudržateľné. Konštatovala, že základom pre rozhodovanie o náhrade trov konania bola suma 40 598,63 eura (8 000 eur ako suma predstavujúca priznanú náhradu nemajetkovej ujmy, 2 598,63 eura ako suma uplatnenej náhrady majetkovej škody a 30 000 eur ako suma náhrady nemajetkovej ujmy, pri ktorej absentoval už „základ“). Úspech žalobkyne v konaní predstavoval spolu 19,74 %, keď v konaní mala úspech v priznanej náhrade škody a nemajetkovej ujmy v celkovej výške 8 013,94 eura (8 013,94 eura z 40 598,63 eura = 19,74 %) a úspech žalovanej predstavoval 80,26 %, keďže súd žalobu v časti uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody vo výške 2 584,69 eura zamietol a rovnako tak zamietol priznanie náhrady nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu vo výške 30 000 eur (32 177,46 eura z 40 598,63 eura = 80,26 %). Celkový (čistý) úspech žalovanej tak predstavoval 60,52 % (80,26 % - 19,74 %). Odvolací súd preto nemohol dospieť k záveru o nároku žalobkyne na náhradu trov konania v žiadnom rozsahu. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala aj na skutočnosť, že odvolací súd v predchádzajúcom rozsudku č. k. 5Co/100/2020 dospel k záveru o prevažujúcom úspechu žalovanej v spore (nárok na náhradu trov konania jej nepriznal, keďže jej žiadne nevznikli, pričom ani dodatočné priznanie sumy 6 800 eur tu napadnutým rozsudkom z pohľadu celého predmetu konania na takomto závere nemalo potenciál nič zmeniť. Odvolací súd však v napadnutom rozsudku neodôvodnene od predchádzajúceho záveru ustúpil a nepreskúmateľným, postupom rozhodol v rozpore so svojim skorším rozhodnutím. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu namietala, že nalinajkované limity (samozrejme rešpektujúce zákonné limity náhrady škody) nemôžu byť uplatňované na úkor spravodlivosti a ekvity a to v kontexte so záväzkom štátu úplne odškodniť vzniknutú ujmu. Bola názoru, že naformulovaná dovolacia otázka je neprimerane abstraktná a hypotetická, pretože fakticky sa ňou žalovaná pýta, či teoreticky môžu existovať také okolnosti detencie, ktoré odôvodnia výrazne odlišné priznanie náhrady nemajetkovej ujmy oproti náhrade priznávanej pri väzbe. To, že žalovaná pripodobňuje veľmi špecifické podmienky v konkrétnom prípade detencie žalobkyne všeobecne k podmienkam väzby, považovala za kľúčový bod pre odmietnutie argumentácie žalovanej. K náhrade trov konania uviedla, že žalovanej nie je známa ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR, ktorý už roky opakovane konštatuje, že v prípade, ak súd prejednáva v spoločnom konaní viacero právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. Bola názoru, že dovolanie je potrebné vyhodnotiť ako neprípustné.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

13. V hierarchii postupu dovolacieho prieskumu platí, že dovolací súd najprv skúma prípustnosť dovolania z dôvodu zmätočnosti a až ak namietaný dôvod podľa § 420 CSP preukázaný nie je, pristúpi subsidiárne dovolací súd k prieskumu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v správnosti právneho posúdenia veci (§ 421 CSP). Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd prednostne pristúpil k posúdeniu existencie namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP.

14. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného

postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

17. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces a to v časti týkajúcej sa náhrady trov konania.

18. Dovolaiteľka vyvodila prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktoré nasmerovala proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti náhrady trov konania a namietla, že súd porušil právo žalovanej na spravodlivý proces tým, že napriek skutočnosti, že žalobkyňa bola v časti žalovaných nárokov pred súdom neúspešná, toto súd nezohľadnil a v časti nároku na náhradu trov konania jej nesprávne priznal nárok na plnú náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho aj dovolacieho konania. Žalovaná uviedla, že súd nemal úplný prehľad o žalobkyňou uplatnených nárokoch a v akom rozsahu v nich bola úspešná. Uvedené považuje žalovaná za arbitrárne. Rovnako tak uvedené namietla aj z dôvodu, že v predchádzajúcom rozsudku z 23. novembra 2021 č. k. 5Co/100/2020-432 dospel odvolací súd k záveru o prevažujúcom úspechu žalovanej v spore, pričom dodatočné priznanie sumy 6.800,- eur nemalo potenciál na uvedenom nič zmeniť. Odvolací súd nepreskúmateľným spôsobom od daného posúdenia ustúpil.

19. Odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí v časti o nároku na náhradu trov konania uviedol: „Vzhľadom na spôsob rozhodnutia veci odvolacím súdom rozhodol tento o nároku na náhradu trov pred prvoinštančným, odvolacím a dovolacím súdom (§ 396 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP). Žalobkyňu bolo potrebné v tomto spore považovať za plne procesne úspešnú, ak mala úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Odvolací súd potom rozhodol o trovách konania tak, že tento nárok priznal žalobkyni v plnom rozsahu, avšak len z prisúdenej výšky plnenia. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku (Rozsudok Krajského súdu v Trnave z

13.12.2017, sp. zn. 10Co/191/2017).“

20. Uvedený obsah odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúci sa nároku na náhradu trov konania je smerovaný len k posúdeniu nároku žalobkyne na náhradu trov konania v nadväznosti na žalobou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. V danej veci súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 19C/87/2013-324 z 12. novembra 2019 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 13,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 13,94 eura od 11. februára 2013 do zaplatenia titulom náhrady škody a sumu 800 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd na odvolania žalobkyne a žalovanej rozsudkom z 23. novembra 2021 č. k. 5Co/100/2020-432 v napadnutej zamietajúcej časti žalobu zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 400 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Rozhodnutím najvyššieho súdu č. k. 4Cdo/92/2022-526 z 27. júna 2023 súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 23. novembra 2021 sp. zn. 5Co/100/2020 v časti náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonnú detenciu, ktorou bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie, dovolanie žalobkyne proti výroku, ktorým krajský súd zamietol žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup zamietol a dovolanie žalobkyne proti výroku, ktorým krajský súd zamietol žalobu v časti náhrady škody titulom náhrady trov právneho zastúpenia odmietol. Odvolací súd následne vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 5Co/99/2023-543 z 20. februára 2024 a to tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni titulom náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonnú detenciu sumu vo výške 6 800 eur, vo zvyšku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania z priznanej sumy, pričom voči tomuto rozhodnutiu podala žalovaná dovolanie. So zreteľom na uvedenú následnosť a nadväznosť súdnych rozhodnutí v spojení so skutočnosťou, že žalobkyňa sa žalobou v znení návrhu na zmenu petitu zo 17. apríla 2014 (č. l. 106) domáhala viacerých nárokov, t. j. nie len nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, dospel dovolací súd k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu trpí v časti nároku na náhradu trov konania vadou nepreskúmateľnosti. Odvolací súd sa nijako nevyjadril a nevysporiadal so skutočnosťou, že žalobkyňa si žalobou nárokovala náhradu škody z viacerých titulov (skutočná škoda, ušlý zisk, nemajetková ujma a náhrada trov konania), o ktorých bolo rozhodnuté, avšak žalobkyňa nebola vo všetkých týchto nárokoch úspešná a v niektorých bola úspešná iba čiastočne. Dovolací súd v tejto časti súhlasí s dovolateľkou, že bolo preto nevyhnutné sa s týmto vysporiadať aj z hľadiska nároku na náhradu trov konania, čo odvolací súd neurobil.

20.1 Dovolací súd tak uzatvára, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je v časti, v ktorej bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania, nedostatočne odôvodnený v rozsahu porušujúcom právo dovolateľky na spravodlivý proces a to vzhľadom na vadu nepreskúmateľnosti.

21. Ďalej dovolateľka v podanom dovolaní, vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nastolila otázku či „Odôvodňujú špecifiká nezákonného prevzatia a držania v zdravotníckom zariadení tak výrazné prekročenie limitácie sumy náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je všeobecnými súdmi bežne priznávaná z titulu rozhodnutia o väzbe“, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

22. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto

zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

24. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

25. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

26. Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

27. Z vyššie citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. je zrejmé, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu je 1/ vznik škody, 2/ existencia nezákonného rozhodnutia (nesprávneho úradného postupu) a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím (nesprávnym úradným postupom). Treba dodať, že tento zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom špeciálnym a ustanovenia Občianskeho zákonníka sa uplatnia vtedy, ak zákon nemá vlastnú úpravu.

28. Z obsahu spisu v prejednávanej spore vyplýva, že Fakultná nemocnica s poliklinikou Bratislava podala 11. apríla 2008 na prvoinštančný súd oznámenie o nedobrovoľnom vstupe žalobkyne na Psychiatrickú kliniku FNŠP, ktorá tam bola privezená pracovníkmi RZP. Uznesením zo 14. apríla 2008 súd začal konanie o vyslovenie prípustnosti prevzatia do ústavu zdravotníckej starostlivosti umiestnenej žalobkyne. Zo zápisnice o výsluchu vykonanom vo FNŠP zo 14. apríla 2008 vyplývalo, že K. K. F. neodporúčal výsluch umiestnenej z dôvodu jej diagnózy: akútna psychóza s príznakmi schizofrénie. Súd prvej inštancie uznesením sp. zn. 1Pu/86/2008 - 6 zo 14. apríla 2008 rozhodol, že prevzatie umiestnenej má zákonné dôvody. Predmetné uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/208/08 - 31 z 19. novembra 2008 a nadobudlo právoplatnosť 20. decembra 2008. Súd prvej inštancie uznesením z 12. mája 2008 sp. zn. 1Pu/86/2008 - 16 konanie zastavil z dôvodu, že mu ústav oznámil, že umiestnená bola z ústavu 30. apríla 2008 prepustená. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Cdo/17/2009 - 51 boli uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19. novembra 2008 sp. zn. 11CoP/208/2008, uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo 14. apríla 2008, č. k. 1Pu/86/2008 - 6 a aj uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 12. mája 2008, č. k. 1Pu/86/2008 - 16 zrušené a vec bola vrátená Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie. Dovolací súd vyslovil v rozhodnutí právny názor, že ustanovenie § 191b ods. 3 OSP neumožňuje upustiť od výsluchu umiestneného pre vyjadrenie ošetrojúceho lekára, ktorý by takýto postup neodporúčal. V tomto dovolací súd videl vadu prvostupňového ako aj odvolacieho súdu, ktorá ho opodstatnila prijať záver o odňatí možnosti dovolateľke konať pred súdom. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 1Pu/86/2008 - 178 z 8. júla 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. augusta 2011 vyslovil, že prevzatie žalobkyne do ústavu Univerzitná nemocnica s poliklinikou Bratislava nemalo zákonné dôvody a konanie zastavil. Je teda nepochybné, že žalobkyňa bolo umiestnená 20 dní v ústave zdravotníckej starostlivosti bez jej súhlasu, ktoré umiestnenie nemalo zákonné dôvody.

29. V tejto súvislosti sú podstatné námietky smerujúce k tomu, aký bol dôvod vyslovenia prípustnosti prevzatia do zdravotníckeho zariadenia. Zákonné právo v tejto súvislosti stanovuje, že bez súhlasu možno do zdravotníckeho zariadenia prevziať osobu, ktorá v dôsledku duševnej choroby alebo s príznakmi duševnej poruchy ohrozuje seba alebo svoje okolie. Rovnako čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru stanovuje možnosť obmedzenia osobnej slobody duševne chorých osôb, pričom je potrebné zistenie, či osoba prevzatá do zdravotníckeho zariadenia trpí duševnou chorobou alebo má jej príznaky a ohrozuje seba alebo svoje okolie. Táto požiadavka je bližšie vyjadrená v tzv. Winterwerpových kritériách. Podľa prvého kritéria k obmedzeniu osobnej slobody psychicky chorej osoby môže dôjsť len vtedy, ak je k

dispozícii dostatočný dôkaz o tom, že osoba trpí psychickou chorobou, pričom takýmto dôkazom je posudok, ktorý opisuje aktuálny stav osoby a v zásade vychádza z jej osobného vyšetrenia. Posudok, ktorý vychádza len zo zdravotnej dokumentácie je prípustný len vtedy, ak osoba odmieta vyšetrenie. Podľa druhého kritéria musí zistená choroba odôvodňovať nevyhnutnosť prevzatia a umiestnenia do zdravotníckeho zariadenia. V podstate to znamená povinnosť vykonania testu primeranosti, či zistená duševná porucha znamená také nebezpečenstvo, či už pre posudzovanú osobu alebo všeobecne pre iných, pre ktorú je nevyhnutné jej umiestnenie v zdravotníckom zariadení. Dôkazné bremeno v zistení duševnej poruchy, z toho vyplývajúceho nebezpečenstva a nedostatočnosti alternatívnych opatrení je na orgánoch, ktoré rozhodujú o nariadení obmedzenia osobnej slobody. Ako bolo uvedené vyššie, citované kritéria neboli naplnené a súdom bolo neskôr vyslovené, že prevzatie žalobkyne do zdravotníckeho zariadenia nemalo zákonné dôvody. Nezákonnosť prevzatia a držania žalobkyne v zdravotníckom zariadení bola preukázaná a toto posúdenie nebolo nijako namietané ani v dovolaní, dovolací súd sa ním preto bližšie nezaoberal.

30. Základnou podstatou námietok dovolateľky vyplývajúcich z právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm.

b) CSP bol nesúhlas dovolateľky s priznanou výškou nemajetkovej ujmy, ktorú považuje za neprimeranú. Uviedla, že podľa jej názoru väzba a nezákonná detencia majú vo svojej podstate totožný reštriktívny charakter a vyvolávajú v živote poškodeného značne homologické následky. Dovolaťka namietla, že odvolací súd mal pri posúdení primeranej náhrady nemajetkovej ujmy pristúpiť k aplikácii limitačných rozhodnutí, čo však neurobil a zdôraznila, že podľa jej názoru je nemajetková ujma predstavujúca sumu 400 eur na deň neprimeraná.

31. Podľa § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

32. Podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. v znení účinnom od 1. apríla 2008 do 30. júna 2013 nesmie celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

33. V roku 2008 minimálna mzda predstavovala 268,87 eura (8 100,- Sk). Vzhľadom na žalobkyni priznanú výšku nemajetkovej ujmy celkom 8 000 eur (400 eur na deň) je z daného zrejmé, že toto neprekračuje limitáciu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ku ktorej limitácii sa rozsiahlo vyjadril už odvolací súd. Podstatou sa preto v danom spore po podaní dovolania vzhľadom na námietky žalovanej stalo to, či individualita prípadu žalobkyne skutočne v nadväznosti na § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy vo výške predstavujúcej 400 eur na deň. Dovolať súd v danom kontexte v prípade žalobkyne, na rozdiel od rozhodnutia o väzbe, na ktorú vzhľadom na podobnosti žalovaná poukazuje, za celkom zásadne podstatné považuje skutočnosť, že žalobkyňa (čo nebolo spochybnené žalovanou) bola počas nezákonného prevezenia a držania v zdravotníckom zariadení nútená podstúpiť arogantné a agresívne správanie personálu, zatvorenie do klieťkovej postele, bola opakovane nútená strpieť predvádzanie na cvičenie pre medicínskych študentov, bola ovplyvnená jej psychika strachom z lekármi navrhovanej elektrolicby, strachom z pohlavnej choroby, bola nútená strpieť nekontrolované vstupy obnažených mužských pacientov na izbu atď. Rovnako tak je potrebné zdôrazniť rodinné a pracovné zázemie žalobkyne, ktorá bola v danom čase učiteľkou angličtiny na gymnáziu, ktoré zázemie bolo nezákonným držaním v zdravotníckom zariadení ovplyvnené, čoho dôkazom bola aj po prepustení zo zdravotníckeho zariadenia nasledujúca potreba psychologickej pomoci pre žalobkyňu spojená s práceneschopnosťou. Uvedený komplex skutočností zakladá záver o vážnom narušení integrity žalobkyne a hrubom zásahu do jej osobnostných práv. Napriek totožnosti v obmedzení osobnej slobody, ktorou sa vyznačuje väzba, v podobnosti k prevezeniu a držaniu žalobkyne v zdravotníckom zariadení, predstavuje podľa názoru dovolaci súdu takto hrubé narušenie integrity a

osobnostných práv žalobkyne zásadný rozlišujúci faktor, ktorý bol opodstatnene aplikovaný pri posúdení výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Podľa názoru dovolacieho súdu pre túto zásadnú odlišnosť faktorov medzi väzbou a držaním v zdravotníckom zariadení psychiatrického charakteru nie je možné postaviť tieto dva inštitúty naproti sebe do jednej právnej otázky tak, ako to uskutočnila žalovaná. Na otázku žalovanej preto nie je možné s dostatočnou istotou odpovedať, resp. nie je možné uviesť, či špecifiká nezákonného prevezenia a držania v zdravotníckom zariadení predstavujú podklad pre prekročenie limitácie sumy náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je priznávaná v prípade nezákonného rozhodnutia o väzbe. Podstatou špecifik je práve to, že sú natoľko osobité, že ich nie je možné ani v teoretickej rovine jednoznačne duplikovať. Preto sa posúdenie súdu vzhľadom na podstatu tejto veci vyznačuje voľnou úvahou súdu (v miere limitácie podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.), kedy za predpokladu iniciácie opravného konania dochádza ku kontrole odôvodnenia súdu nižšej inštancie z hľadiska, či tento použil pri posúdení veci dostatočne silno odôvodňujúce argumenty. Vo veci posúdenia, či vzhľadom na individualitu, resp. špecifiká, prípadu žalobkyne bola dostatočne odôvodnená priznaná výška nemajetkovej ujmy 400 eur na deň, prevyšujúca bežne priznávanú výšku ujmy z titulu rozhodnutia o väzbe, toto vyhodnotil dovolací súd za primerané. Na otázku žalovanej položenú v podobe všeobecného porovnania inštitútov nezákonnej väzby a nezákonného držania v zdravotníckom zariadení avšak nemožno z pohľadu dovolacieho súdu odpovedať.

33.1 Zadefinovanie právnej otázky v procesnej situácii podľa § 421 ods. 1 CSP má mimoriadny význam, kedy otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

33.2 V tejto konkrétnej veci podľa názoru dovolacieho súdu nie je možné porovnať inštitúty väzby a držania v zdravotníckom zariadení len z pohľadu následku, ktorým je obmedzenie osobnej slobody a týmto spôsobom limitovať špecifiká tej konkrétnej veci a to v takej miere, v ktorej by bolo možné stanoviť, ktorý z týchto inštitútov vyžaduje vyšší rozsah priznanej výšky nemajetkovej ujmy. Nie je teda možné uviesť, či pojem „špecifiká“ držby v zdravotníckom zariadení automaticky prezumujú vyššiu mieru náhrady nemajetkovej ujmy, než väzba, keďže vždy s prihliadnutím na tie ktoré okolnosti veci tomu tak môže, avšak ale nemusí byť. Z uvedeného dôvodu vyžaduje určenie výšky nemajetkovej ujmy individualistický prístup súdu, za predpokladu, že sa tento hýbe v miere zákonnej limitácie. Z uvedených dôvodov dovolací súd v tejto veci pri posúdení zadefinovania právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP dospel k záveru, že dovolateľkou sformulovaná otázka nespĺňa požiadavky kladené na právnu otázku položenú v dovolacom konaní podľa § 432 a nasl. CSP a judikátornej praxe v spojení s praktickou nemožnosťou na túto otázku odpovedať a to z dôvodu voľnej úvahy súdu pri určení výšky nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z § 17 zákona č. 514/2003 Z. z.

34 Dovolací súd preto dospel k záveru, že z hľadiska dovolaním namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP v časti týkajúcej sa rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania rozhodnutie odvolacieho súdu vykazuje vadu nepreskúmateľnosti, z ktorého dôvodu dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto časti podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec mu v uvedenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Dovolací súd zároveň dospel k záveru, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP založená nebola a to z dôvodu, že pre dovolací prieskum položená otázka nespĺňa požiadavky kladené na formuláciu právnej otázky, a preto dovolanie v časti námietky nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

35 Ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

36 Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.